

РЕШЕНИЕ

№ 2937

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 01.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **2713** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 292 – 293 от АПК.

Образувано е по искова молба на В. В. В. от [населено място] срещу РДНСК – С. с искане да се приеме за установено, на основание чл. 292 във връзка с чл. 285, ал. 1 от АПК, по отношение на ответника, че задължението за изпълнение на заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК е погасено по давност и не съществува по отношение на ищеца.

В исковата молба и допълненията към нея се твърди, че заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК не следва да се изпълнява поради настъпили след издаването на заповедта факти – изтичане на срок, надхвърлящ допустимия за изпълнение на същата заповед и покриването ѝ с давност, поради което заповедта не може да се изпълни принудително. Счита се, че неправомерно е прекъснато електрическото захранване от страна на дошлите на място служители на [фирма], без да са издали констативен протокол за това. Твърди се още, че след подадена жалба от страна на електроразпределителното дружество е получено писмо-отговор, в което същото заявява, че са предприети действия по прекъсване на електрозахранването на средствата за търговско измерване за обекта и че е съставен констативен протокол /КП/ № 0151399/08.03.2019 г. Възразява се, че производството по влизане в сила на процесната заповед е изтекло по давност, като същата не е

обжалвана. Сочи се, че от изтичане на срока за обжалване до спиране на електроснабдяването е изтекъл предвидения в закона срок. Моли съда да установи по отношение на ответника, че задължението по влязлата в сила заповед е отпаднало, поради изтекла погасителна давност. Претендира присъждане и на разноски по делото.

Ответникът - РДНСК – С., редовно призован, чрез процесуалния си представител, оспорва исковата молба и счита същата за недопустима и неоснователна по съображения, подробно изложени в писмени становища по делото. В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК е забранено, на основание чл. 178, ал. 5 от ЗУТ във връзка с чл. 222, ал. 1, т. 5 и т. 8 от ЗУТ, ползването на неприетия по установения ред и извършен без одобренията строителния книжа строеж: „Хотел-ресторант“, изграден в урегулиран поземлен имот, представляващ п. V-1050, 1051, кв. 14 по плана на [населено място],[жк], с административен адрес: [улица], район „В.“ при Столична община. В заповедта е определен и срок - 11.07.2003 г., за доброволно изпълнение на заповедта, както и е наредено в срок до 21.07.2003 г. изпълнителният директор на [фирма] и Съизпълнителите директори на [фирма], да прекъснат захранването и преустановят доставянето на електроенергия и вода до строежа. Не е спорно между страните по делото, че цитираната заповед не е обжалвана от ищеца и същата е влязла в сила на 22.05.2003 г.

За строежа, от страна на кмета на район „В.“ СО, е издадено Удостоверение за ползване № 54/29.03.2002 г. Незаконният строеж представлява: масивна сграда на два етажа с по един брой жилище и две хотелски стаи на всеки етаж, сутерен – ресторант с кухненски бокс и обитаемо подпокривно пространство, където са обособени три хотелски стаи. Строителството е било извършвано поетапно, като бившата жилищна сграда е пристроявана, надстроявана и преустройвана с частично сменено предназначение от жилищно в нежилищно. С писмо изх. № 1705-01-544/20.03.2002 г. на началника на ДНСК е изразено становище относно правния статут на Удостоверение за ползване № 54/29.03.2002 г., като служебно е констатирана невярност на отразените факти и обстоятелства в него. С констативен акт е установено преустройство и промяна предназначението от жилищна сграда в хотел-ресторант, с изпълнение на строително-монтажни работи без издадени и одобрени строителни книжа. Посочените обстоятелства са отразени в констативен акт № НС-94-В-2/04.06.2002 г., съставен от служители на район „В.“ СО и констативен протокол № С2-1463-01/08.10.2002 г., съставен от длъжностни лица на Столична РДНСК.

По повод привеждане в изпълнение на заповедта началникът на РО НСК - С. е изпратил писмо с изх. № С12-1237-00-334/27.02.2019 г. /л. 157 по делото/ до изпълнителния директор на [фирма] и до изпълнителния директор на [фирма], с

което ги уведомява, че във връзка с ефективното изпълнение на заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК, следва на 08.03.2018 г. от 11.30 часа, на мястото, където е ситуиран забранения за ползване строеж „Хотел-ресторант“ в [населено място],[жк], [улица], съответните експлоатационни дружества да прекъснат захранването с електрическа енергия и вода на горечитирания строеж. Посочено писмо е издадено след извършени преди това проверки на място на незаконния строеж, при които е установено, че ползването на хотела не е преустановено, т.е. заповедта не се изпълнява, че същият е захранен с електрическа енергия и е водоснабден и че липсват документи, доказващи законосъобразното ползване на обекта /писмо изх. № РВТ17-ГР94-3519 от 17.08.2007 г. на Столична община, район „В.“ /л. 151 по делото;/ КП № 01 от 01.02.2019 г. на служители на Столична община, район „В.“ /л. 152 по делото;/ КП № С19-527 от 14.02.2019 г. на служители на РО НСК - С. /л. 149 по делото//. С преписката по делото е представен КП № С12-1237 от 08.03.2019 г. /л. 143 по делото/, издаден от служители при РО НСК - С., които при извършена на място проверка, са установили, че заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК не се изпълнява, като строежът се ползва като хотел-ресторант, захранен е с електричество и вода. След извършен контрол от служители на [фирма], електрическото захранване е прекъснато, за което е съставен КП № 0151399/08.03.2019 г. /л. 145 по делото/. Посочва се, че захранването с вода не е прекъснато поради липсата на достъп до спирателните кранове.

Като част от административната преписка по делото е приложено писмо изх. № С-17-2787-00-666/02.05.2019 г. на началника на РО НСК - С., в което е посочено, че в процесния казус не са налице основания за прекратяване на изпълнителното производство, като и че органът по изпълнението няма право на преценка дали да изпълни или не влезлия в сила административен акт, а има единствено задължението да го приведе в изпълнение по начина, посочен в изпълнителното основание и че не може да приложи служебно давността /л. 29 – 31 по делото/. С влязло в сила решение № 2842/24.04.2019 г., постановено по адм. дело № 2835/2019 г., АССГ се е произнесъл окончателно по направеното разпореждане за прекъсване на електрозахранването и водоснабдяването, обективизирано в писмо с изх. № С12-21237-00-334/27.02.2019 г. на началника на РО НСК.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Искът е процесуално допустим – подаден е от лице с активна процесуална легитимация, длъжник по изпълнението, съгласно влязла в сила заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК. Съдът приема, че отрицателният установителен иск по чл. 292 от АПК може да се подаде без ограничение във времето, преди, по време или след осъществяване на изпълнението.

Разгледан по същество, искът е и основателен по следните съображения:

Предмет на установяване, в настоящото производство, е обстоятелството, че макар и възникнало, изпълняемото задължение е престанало да съществува или е станало неизискуемо. Съгласно приложимата норма на чл. 292 от АПК вече възникнало задължение може да се оспори само въз основа на факти, настъпили след издаване на изпълнителното основание. В тази връзка, в тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно, главно доказване, че след влизане в сила на заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК – изпълнително основание по смисъла на чл. 268, т. 1 от АПК, са настъпили нови факти, които изключват, погасяват или отлагат изпълнението на задължението по процесната

заповед. В настоящия случай ищецът основава твърденията си и ангажира доказателства, които не представляват нови факти по смисъла на чл. 292 от АПК. Предмет на иска, с правно основание чл. 292 от АПК, е установяването, че въпреки наличието на възникнало изпълняемо право, то е престанало да съществува или е станало неизискуемо, като в случая с исковата молба е направено изявление за изтекла погасителна давност.

Настоящият съдебен състав намира, че от приетите по делото писмени доказателства, безспорно се установява, че заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК, е влязла в сила на 22.05.2003 г. Заповедта е издадена и влязла в сила при действието на ЗАП. Този закон не третира погасителната давност като възможност за преклудирание изпълнението на изпълнителното основание, поради което петгодишният давностен срок, регламентиран с разпоредбата на чл. 285, ал. 1 от АПК, следва да тече от 12.07.2006г. – датата, на която АПК и посочената разпоредба, влизат в сила. Това е с оглед обстоятелството, че погасителната давност е материалноправен институт, поради което и за времето действие на разпоредбите, които я установяват, важи правилото на чл. 14, ал. 1 от ЗНА – за в бъдеще, освен ако с изрична норма не е придадено обратно действие. Следователно, от датата 12.07.2006 г. е започнал да тече 5-годишният давностен срок по чл. 285, ал. 1 от АПК.

Съгласно цитираната разпоредба, ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали 5 години от влизането му в сила, като давността не се прилага служебно /ал. 2/. Погасителната давност е юридически факт – определен от закона период от време, с изтичането на който настъпват определени правни последици – погасяване на правото на иск за принудително изпълнение на притезанието. Тя може да се претендира чрез възражение /чл. 282, ал. 1, т. 9 от АПК/ или чрез иск /чл. 292 от АПК/. В конкретния случай, за да се установи дали ищецът дължи изпълнение на притезанието, удостоверено с влязлото в сила изпълнително основание, е необходимо да се изследва въпросът дали погасителната давност е изтекла, респективно дали е била прекъсвана и съответно в кой момент изтича. Спирането и прекъсването на погасителната давност не са уредени в АПК и тази празнота следва да бъде преодоляна чрез правоприлагане по аналогия на закона съгласно нормата на чл. 46, ал. 2 от ЗНА. Това правно средство за преодоляване на празнината в законодателството е приложимо в процесния случай, доколкото съответства на целта на АПК /конкретно на нормата на чл. 285, ал. 1/, не е свързано с обосноваване на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност и не се касае за приложение на норми, които уреждат само изчерпателно изброени случаи.

Погасителната давност е правен институт, уреден в чл. 110 – чл. 120 от ЗЗД. Разпоредбата на чл. 115 от ЗЗД регламентира случаите, в които давността не тече, а нормата на чл. 116 от ЗЗД изчерпателно урежда и юридическите факти, прекъсващи давността. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл. 117, ал. 1 от ЗЗД/. Съгласно чл. 116, б. „в“ от ЗЗД давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение. От събраните по делото писмени доказателства се установява, че такива действия не са предприемани през целия период от 12.07.2006 г. до 12.07.2011 г. включително. Действия по ефективното изпълнение на заповедта са предприети едва края на 2017 г. и основно в началото на 2019 г. /описани по-горе/, т. е. действия по изпълнението са осъществени след изтичане на давностния срок по чл. 285, ал. 1 от АПК. Предвид това, съдът приема, че

в конкретния случай давността не е била прекъсвана на основание чл. 116, б. „в“ от ЗЗД, тъй като към месец август 2017 г. и към 08.03.2019 г., така и към датата на предявяване на исковата претенция по чл. 292 от АПК, давността е изтекла. Всички последващи по време, посочени по-горе действия на администрацията, насочени към реализиране на изпълнението /протоколи за извършени проверки от дати 01.08.2017 г., 01.02.2019 г., 14.02.2019 г. и 08.03.2019 г., както и КП № 0151399/08.03.2019 г. за прекъсване на електрическото захранване/ са без правно значение на фона на настъпилия вече ефект на правно отреченото право на принудително изпълнение, поради просроченото им извършване.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че искът се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

С оглед изхода на спора е основателна и претенцията на процесуалния представител на ищеца за присъждане на направените по делото разноси, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в размер на общо 510 лева, представляващи държавна такса в размер на 10 лева и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева. По отношение на претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева и направеното в тази връзка възражението от процесуалния представител на ответника за прекомерност на същото, съдът намира така направеното искане за неоснователно, тъй като адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева не е прекомерно с оглед на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното Административен съд София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на РДНСК – С., че правото на принудително изпълнение на заповед № 181/08.05.2003 г. на началника на Столична РДНСК е погасено по давност и не съществува по отношение на В. В. В..

ОСЪЖДА РДНСК – С. да заплати на В. В. В. сумата в размер на 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: